

Bommene. Jeg skal derfor henstille til det nævnte eventuelle Udvalg, at tage dette Punkt under nærmere Overveielse og see, om det ikke kan bringe et praktisk Resultat ud af det.

Solstein: Den høitærede Indenrigsminister anførte i sit Svar som et af de Hovedmøtiver, der havde fremkaldt Lovforslaget, at Staten nu ønskede at blive af med Hovedlandeveisene, ønskede at abandonnere dem som overflødige som en Følge af Jernbanens større Udbreddelse og det Omraade, som denne Art Befordring havde indtaget. Jeg har allerede ved første Behandling af det beslægtede Lovudkast, der er forelagt os, udtalt, at jeg troede, at man skulde paaskjønne den Retning, hvori Regjeringen her var gaaet, og den nu fra Ministeren fremkomne Udtalelse giver en yderligere Anledning til at paaskjønne, at man er gaaet denne Vej. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at en saadan Udtalelse bestemt antyder, at det er Regjeringens Afgt i denne Henseende at gjøre alvorligere og bethydningsfuldere Skridt end dem, vi hidtil ere komne til at fuldende, og jeg for min Part griber med Glæde Leiligheden til at udtale, at jeg, og vistnok ogsaa Fleertallet af Landets Befolkning, langt hellere til saadanne Foranstaltninger ville bidrage og bidrage bethdeligt end til visse andre, som vi ville komme til at yde meget store Pengebidrag til. Men naar der er talt om, at dette er et væsentligt Moment, som skal lægges i Vægtstaaen ved Hovedlandeveisens Overdragelse til Amtene, saa troer jeg ogsaa, at der samtidigt dermed bør tages et vist Billighedshensyn, hvilket forøvrigt — jeg erkjender det — er blevet anerkjendt af den høitærede Minister. Det er blevet udtalt, at den Maade, hvorpaa dette skulde skee, som blev antydet af et æret Medlem fra Veile (Berg), ikke ret vel lod sig anvende, fordi den vilde friste til mindre oeconomicke Foranstaltninger ved Veienes Vedligeholdelse og Forbedring i det Hele, foruden at saadanne enkelte Amt, der mulig trængte til Fremskridt i denne Retning, derved let vilde søres til at bebyrde Statskassen uforholdsmæssig meget. Jeg troer dog, at det vil være muligt i saa Henseende at træffe en Begrændsning, hvorved det kunde forhindre,

at sliq Mislighed fandt Sted, og at den Begunstigelse, der kunde tænkes ført enkelte Communer eller enkelte Amt til Gode, blev misbrugt. Den høitærede Indenrigsminister udtalte, at naar man gif ind paa en sliq Foranstaltning med Hensyn til Amtene, maatte man, hvis man ikke vilde gjøre sig skyldig i Inconsequents, træffe en lignende Foranstaltning med Hensyn til Sognene, der kunde have samme Krav paa Understøttelse, enten fra Nabosognene eller fra de større Communer. Jeg skal dog hertil bemærke, at det hidtil i vor Veilovgivning netop har været bestemt, at Sogne, der ere overordentligt bebyrdede, kunne faae Hjælp fra Nabocommunerne. — Denne Bestemmelse er rigtignok ikke optagen i det forelagte Udcast til en Veilov, men der er en anden Bestemmelse i § 8 i dette Udcast, som har overordentlig stor Betydning i saa Henseende, nemlig at de Sogne, der have altfor store Udgifter til deres Veie, kunne faae særlig Hjælp fra Amtet til Veienes Vedligeholdelse. Det vilde altsaa ikke være en stor Inconsequents, naar man kom til en lignende Fremgangsmaade ligeoverfor enkelte særdeles bebyrdede Amt. Jeg skal ikke her indlade mig paa en lang Forhandling om det Punkt, der har været nævnt flere Gange, nemlig om Ringkjøbing Amt. Ved Siden af dette Amt har man anført Njøbenhavns Amt. Jeg maa imidlertid dog bemærke, at der i mine Tanker er en saa overordentlig stor Forskjel mellem disse to Amt med Hensyn til Udgifter og Udgifternes Betydning for dem, at jeg troer, man ikke med Rette her kan stille dem sammen. Forskjellen er den, at Njøbenhavns Amt har den store Fordeel at have faaet sine Veie og at have naaet et Udviklingsstrin, der stadig bringer det videre frem, medens Ringkjøbing Amt ganske vist har beholdt sine Penge i Kommen, fordi det ikke har givet dem ud til Veie, men, mine Herrer, det er i Sandhed ikke nogen Fordeel at have en saadan Capital liggende i Kommen; Tabet ved at have den er meget større, end det at være bleven af med den i rette Tid. Ringkjøbing Amt vilde ligesom have haft Fordeel deraf, det vilde have staaet sig langt bedre, naar det havde udgivet sine Penge og som Følge deraf nu havde en fremmeligere